

Daniel Kitabı - Numara Altmış Dokuz

Kuşak Döngüsünü Açığa Çıkarmak: Adventizmin Dört İğrençliği

Jeff Pippenger

2024-02-02

Tanrı asla değişmez; bu nedenle Adventizm dördüncü kuşağında yargılanır.

'Ve belinde yazıcının mürekkep hokkası bulunan, keten giysiler giymiş adama seslendi; Rab ona dedi: Şehrin ortasından, Yeruşalim'in ortasından geç ve onun ortasında yapılan bütün iğrençlikler yüzünden inleyip ağlayan insanların alınlarına bir işaret koy. Ben işitiyorken, ötekilere de şöyle dedi: Onun ardından şehirde dolaşın ve vurun; gözünüz esirgemesin, acımayın; yaşlıyı da genci de, kızları, küçük çocukları ve kadınları büsbütün öldürün; fakat üzerinde işaret olan hiçbir adama yaklaşmayın; ve kutsal yerimden başlayın. Bunun üzerine evin önündeki ihtiyarlardan başladılar.'

İsa, göksel tapınaktaki merhamet makamını bırakıp öç giysisini kuşanmaya ve Tanrı'nın onlara verdiği ışığa karşılık vermemiş olanlar üzerine yargılarla öfkesini dökmeye hazırlanıyor. 'Kötü bir işe verilen hüküm hemen yerine getirilmediği için, insanların oğullarının yüreği kötülük yapmaya bütünüyle yönelir.' Rab'bin onlara karşı gösterdiği sabır ve uzun tahammülle yumuşamak yerine, Tanrı'dan korkmayan ve gerçeği sevmeyenler kötü yollarında yüreklerini sertleştiriyorlar. Ama Tanrı'nın tahammülünün de bir sınırı vardır ve birçokları bu sınırları aşıyor. Lütfun sınırlarını aştılar; bu yüzden Tanrı müdahale etmeli ve kendi onurunu savunup haklılığını göstermelidir.

Amoriler hakkında Rab şöyle dedi: "Dördüncü kuşakta buraya tekrar gelecekler; çünkü Amorilerin suçu henüz dolmadı." Bu ulus putperestliği ve yozlaşmışlığıyla göze çarpıyor olsa da, kötülüğünün ölçüsünü henüz doldurmamıştı ve Tanrı onun bütünüyle yok edilmesi için buyruk vermeyecekti. Halk, mazeretsiz kalmaları için, ilahi gücün belirgin biçimde tezahür ettiğini görecekti. Merhametli Yaratıcı onların kötülüğüne dördüncü kuşağa kadar katlanmaya razıydı. O zaman, daha iyiye doğru bir değişiklik görülmezse, yargıları onların üzerine inecekti.

Yanılmaz bir kesinlikle, Sonsuz Olan hâlâ bütün ulusların hesabını tutuyor. Merhameti tövbeye çağrılarla sunulduğu sürece bu hesap açık kalacaktır; fakat rakamlar Tanrı'nın belirlediği bir miktara ulaştığında, gazabının icrası başlar. Hesap kapanır. İlahi sabır sona erer. Onlar adına artık merhamet dilenmez.

Peygamber, çağlar boyunca ileriye bakarken, bu zaman gözlerinin önüne serilmişti. Bu çağın ulusları eşi benzeri görülmemiş merhametlere mazhar oldu. Göğün en seçkin nimetleri onlara verildi; ancak artan kibir, açgözlülük, putperestlik, Tanrı'ya karşı hor görme ve alçakça nankörlük onlar aleyhine yazılıdır. Tanrı ile hesaplarını hızla kapatıyorlar.

Ama beni titreten şey, en çok ışığa ve ayrıcalıklara erişmiş olanların yaygın günahkârlıkla kirlenmiş olmalarıdır. Çevrelerindeki doğruluktan sapmış kimselerin etkisiyle, birçoğu, hatta gerçeği benimsediklerini söyleyenler arasından bile, soğuyor ve kötülüğün güçlü akıntısına

kapılıp gidiyor. Gerçek dindarlık ve kutsallığa yöneltilen genel küçümseme, Tanrı ile yakından bağ kurmayanların O'nun yasasına duydukları saygıyı yitirmelerine yol açıyor. Eğer ışığı izleyip gerçeğe yürekten itaat ediyor olsalardı, bu kutsal yasa böylece hor görülüp bir kenara itildiğinde onlara daha da kıymetli görünürdü. Tanrı'nın yasasına yönelik saygısızlık ne kadar belirginleşirse, ona riayet edenlerle dünya arasındaki ayırım çizgisi de o kadar belirginleşir. Bir kesimde onlara yönelik hor görme arttıkça, diğer bir kesimde ilahi buyruklara duyulan sevgi artar.

"Kriz hızla yaklaşıyor. Hızla kabaran rakamlar, Tanrı'nın ziyaret vaktinin artık gelmek üzere olduğunu gösteriyor. Cezalandırmaya gönlü razı olmasa da, yine de cezalandıracak; hem de çabucak. Işıқта yürüyenler yaklaşan tehlikenin işaretlerini görecek; ama yıkımı sakın ve kaygısız bir bekleyiş içinde bekleyip, Tanrı'nın ziyaret gününde halkını koruyacağı inancıyla kendilerini avutmasınlar. Hiç de öyle değil. Başkalarını kurtarmak için gayretle çalışmanın kendi görevleri olduğunu bilmeli ve yardım için güçlü bir imanla Tanrı'ya yönelmelidirler. 'Doğru kişinin etkili, harareti duası çok şey başarır.'"

Dindarlığın mayası gücünü bütünüyle yitirmedi. Kilisenin tehlike ve bunalımının en yoğun olduğu zamanda, ışıkta duran küçük bir topluluk, ülkede işlenen iğrençlikler için iç çekip ağlayacaktır. Ama duaları özellikle kilise için yükselecektir; çünkü üyeleri dünyanın tarzına göre davranmaktadır.

Bu sadık birkaç kişinin içten duaları boşa gitmeyecek. Rab intikamcı olarak ortaya çıktığında, imanı saflığı içinde koruyan ve kendilerini dünyadan lekesiz tutan herkesin de koruyucusu olarak gelecektir. İşte Tanrı'nın, kendisine gece gündüz yakaran kendi seçilmişlerinin öcünü — onlara uzun süre sabretse bile — almayı vaat ettiği zaman budur.

Emir şöyledir: "Kentin ortasından, Yeruslaim'in ortasından geç ve orada yapılan bütün iğrençlikler için iç çekip ağlayan erkeklerin alınlarına bir işaret koy." Bu iç çekip ağlayanlar yaşamın sözlerini duyurmuşlardı; uyarılmış, öğüt vermiş ve yalvarmışlardı. Tanrı'ya saygısızlık etmiş olanlardan bazıları tövbe etti ve yüreklerini O'nun önünde alçalttı. Ama Rab'bin yüceliği İsrail'den çekilmişti; pek çoğu hâlâ dinin biçimlerini sürdürse de, O'nun gücü ve varlığı yoktu. Tanıklıklar, cilt 5, 207-210.

Parçada Kız Kardeş White'ın tanımladığı Tanrı'nın yargısına dair tasvir, son günlerde Yedinci Gün Adventist Kilisesi olan Kudüs kentine getirilen yargıdır. Yargı, Pazar Yasası'nda nihayete erer; çünkü Tanrı'nın mührü ve canavarın işareti orada vurulur. Hezekiel'in sekizinci bölümü, giderek tırmanan dört iğrençliği tanımlar. İlk ayet, altıncı yılın altıncı ayının beşinci gününü belirterek, görümün lütuf kapısı kapanmadan hemen önce anlaşılması gerektiğini vurgular.

Hezekiel'in o tarihi referans noktasını eklemesine gerek yoktu. Şöyle de yazabilirdi: "Ve şöyle oldu ki: Ben evimde otururken ve Yahuda'nın ihtiyaçları karşımda otururken, Rab Tanrı'nın eli orada üzerime geldi." Onun "666" öncesindeki güne yaptığı atfı, peygamberlik öğrencileri için peygamberî bir göndermedir. Canavarın adının sayısı üzerinde zafere sahip olanların bildiği "666" ile ilgili bu atfı, İsa Mesih'in Vahyi'nin bir unsurudur; bu vahiy, sınama süresi kapanmadan hemen önce mührü çözülür. Bunu bilirler; çünkü onlar, Petrus'a göre, "geçmişte Tanrı'nın halkı olmayan" Tanrı'nın halkıdır.

1. Petrus'un ikinci bölümünde, artık Tanrı'nın halkı olanlar, "Rab'bin lütufkâr olduğunu tatmışlardır." Onlar, Tanrı'nın sözünü peygamberce "yemiş" olanlardır; Tanrı'nın sözünü yemeyi reddedenlerin tersine. Bütün peygamberler son günlerden söz eder ve Yuhanna 6. bölümde, İsa öğrencilerine O'nun bedenini yemeleri ve kanını içmeleri gerektiği mesajını verdi. O bölümde, O'nun bedenini yemeyi ve kanını içmeyi reddeden öğrenciler bunu 66. ayette yaptılar.

O andan sonra, öğrencilerinin birçoğu geri döndü ve artık O'nunla birlikte yürümediler.
Yuhanna 6:66.

Son günlerde Mesih'in bedenini yiyip kanını içen bilge olanlar, Mesih'in Palmoni olarak Harika Sayıcı olduğunu anlar ve O'nun imzası sunulduğunda imzasını tanırlar. Hezekiel kitabının sekizinci bölümünün açılış ayetindeki "665" sayısı, görmek isteyen herkes için, en az iki önemli peygamberlik noktasını işaret ettiğini göstermek üzere oradadır. Birincisi, mesajın Pazar günü yasasından önceki bir zaman dilimini kapsayacak şekilde anlaşılması gerektiğidir. İkincisi ise, "666" sayısının, Vahiy kitabında "bilgelerin son günlerde anlayacağı" ifadesiyle nitelendirilen yalnızca iki ayetten birinde yer aldığıdır.

Burada bilgelik vardır. Anlayışı olan canavarın sayısını hesaplasın; çünkü bu bir insanın sayısındır; ve onun sayısı altı yüz altmış altıdır. Vahiy 13:18.

İsa Mesih'in Vahiy'nin mühürleri açıldığında, son günlerde bilginin artışı anlayan "bilge olanlar", sayı üzerinde zafer kazanmış olacakları için "666"nın peygamberlikte önemli bir sembol olduğunu bileceklerdir. Bu nedenle Hezekiel, sekizinci bölümde giderek artan dört iğrençlikle temsil edilen tırmanan bir isyanı ortaya koyar. Sonuncusu, akılsızları güneşe secde edenler olarak tanımlar ve böylece son günlerde Yeruşalim'in (Adventizm) yargısını işaretler. Bu yargı dördüncü kuşakta gerçekleşir. Dört iğrençlik, Laodikya Adventizmi'nin dört kuşağının simgeleridir.

İlk kuşak 1863'te, Musa'nın "yedi kez" yeminine karşı isyanla başladı. Yirmi beş yıl sonra, 1888'deki isyan kendini gösterdi. Otuz bir yıl sonra, W. W. Prescott'un "The Doctrine of Christ" adlı kitabıyla temsil edilen 1919'daki isyan meydana geldi. Bundan otuz sekiz yıl sonra, 1957'de, "Questions on Doctrine" adlı kitapla temsil edilen isyan yaşandı. Şimdi bu dört yol işaretinin Hezekiel'in sekizinci bölümündeki dört iğrençlikle neden örtüştüğünü göstermeye başlayacağız.

1863'te, Laodikya Adventizmi, Habakkuk'un ikinci bölümünde yer alan "görümü yaz ve onu levhalar üzerine açıkça yaz" buyruğunu yerine getiren iki çizelgenin yerine geçmesi için yeni bir çizelge tanıttı. 1863 çizelgesi, 1260, 1290 ve 1335'le birlikte iki kutsal çizelgede yer aldığı halde, peygamberlik tasvirinden "yedi zaman"ı çıkardı. Habakkuk'ta bu buyruk, levhaların (çoğul olarak) "okuyan koşsun" diye öyle bir şekilde yayımlanacağını belirtir. 1863 çizelgesi o kadar isabetsizdi ki, beraberinde bir açıklama el ilanı gerektiriyordu. Ek bir el ilanı olmadan 1863 çizelgesine bakıp "koşmak" mümkün değildi.

Rab bana yanıt verdi ve şöyle dedi: Görümü yaz, onu levhalar üzerine açıkça yaz ki onu okuyan koşsun. Habakkuk 2:2.

1863 tarihli çizelge, tıpkı William Miller'in rüyasında gördüğü gibi, gerçeğini gizlemek için tasarlanmış sahte bir çizelgeydi. İki kutsal çizelge, yeryüzü canavarının gerçek Protestan boynuzu

konumunu henüz üstlenmiş olan halkla Mesih'in yaptığı antlaşmanın simgesiydi. Bu iki çizelge, 1844'te ansızın tapınağına gelen ve geldiğinde Antlaşmanın Elçisi olarak gelen Mesih ile Milleritler arasındaki antlaşma ilişkisinin bir simgesiydi. Eski İsrail modern İsrail'i örnekler ve Mesih, Eski İsrail'i Mısır'ın esaretinden çıkardığında, modern İsrail'i papalık yönetiminin bin iki yüz altmış yıllık esaretinden çıkaracağı zamanın önceden örneğini vermiş oldu. Bayan White bu iki tarihi defalarca birbirine paralel tarihler olarak gösterir.

“Geçmiş çağların birikmiş ışığı üzerimize parlamaktadır. İsrail'in unutkanlığının kaydı, bizim aydınlanmamız için korunmuştur. Bu çağda Tanrı, her milletten, kabileden ve dilden kendisine bir halk toplamak üzere elini uzatmıştır. Geliş hareketinde, onları Mısır'dan çıkarırken İsraililer için yaptığı gibi, mirası uğruna da çalışmıştır. 1844 yılındaki büyük hayal kırıklığında, halkının imanını, İbranilerin Kızıldeniz'deki imanını gibi sınanmıştır.” Testimonies, 8. cilt, 115, 116.

Rab kadim İsrail ile antlaşma yaptığında, antlaşma ilişkisini temsil etmek üzere iki levha verdi. Rab modern İsrail ile antlaşma yaptığında da, antlaşma ilişkisini temsil etmek üzere iki levha verdi. On Emir'in iki levhası, Habakkuk'un iki levhasını önceden simgeler. Kızıldeniz'den geçişten kısa bir süre sonra onlara iki levhayı verdi; Sister White bu geçişi 1844'teki büyük hayal kırıklığıyla ilişkilendirir. Peygamberlik tarihi açısından 1844'ten kısa bir süre sonra ise Rab ikinci levhayı ortaya koydu. Kadim İsrail, Tanrı'nın yasasının emanetçileri yapıldı; modern İsrail ise yalnızca Tanrı'nın yasasının değil, o büyük peygamberlik gerçeklerinin de emanetçileri yapıldı.

“Tanrı, kadim İsrail'i çağırdığı gibi, bugün de kilisesini yeryüzünde bir ışık olarak parlaması için çağırıştır. Hakikatin kudretli baltasıyla—birinci, ikinci ve üçüncü meleklerin mesajlarıyla—onları kendisine kutsal bir yakınlığa getirmek için kiliselerden ve dünyadan ayırmıştır. Onları yasasının emanetçileri kılmış ve bu zaman için peygamberliğin büyük gerçeklerini onlara emanet etmiştir. Kadim İsrail'e emanet edilen kutsal sözler gibi, bunlar da dünyaya iletilmesi gereken kutsal bir emanettir.” Tanıklıklar, cilt 5, 455.

On Emir'in ilk ikisi Tanrı'nın putperestliğe duyduğu nefreti ortaya koyar ve o ilk iki Emirde O, yargının üçüncü ve dördüncü kuşaklara kadar uygulandığını belirtir; çünkü O, kıskanç bir Tanrı olduğunu belirtir.

Yasa, o dönemde yalnızca İbranilerin yararı için verilmemişti. Tanrı, onları yasasının bekçileri ve koruyucuları yaparak onurlandırdı, ama bu yasa tüm dünya için kutsal bir emanet olarak muhafaza edilmeliydi. On Emir'in buyrukları bütün insanlığa uygundur ve herkesin eğitimi ve yönetimi için verilmiştir. Kısa, kapsamlı ve bağlayıcı olan bu on buyruk, insanın Tanrı'ya ve hemcinsine karşı görevini kapsar; ve hepsi sevginin büyük temel ilkesi üzerine kuruludur. ‘Rab Tanrını bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin; komşunu da kendin gibi seveceksin.’ Luka 10:27. Ayrıca bkz. Tesniye 6:4, 5; Levililer 19:18. On Emir'de bu ilkeler ayrıntılı olarak işlenmiş ve insanın durum ve koşullarına uygulanır hale getirilmiştir.

'Benim önümde başka tanrıların olmayacak.'

Yehova, ezeli, kendi kendine var olan, yaratılmamış Olan, bizzat her şeyin Kaynağı ve Sürdürücüsüdür; en yüce saygı ve tapınmaya yalnız O layıktır. İnsanın sevgisinde ya da hizmetinde ilk sırayı başka herhangi bir şeye vermesi yasaktır. Tanrı'ya olan sevgimizi azaltma eğiliminde bulunan ya da O'na yaraşan hizmete engel olan her neye değer verip onu gönlümüzde tutuyorsak, işte ondan bir tanrı yaparız.

'Kendin için oyma put yapmayacaksın; yukarıda gökte, aşağıda yeryüzünde ya da yerin altındaki sulara bulunan herhangi bir şeyin benzerini de yapmayacaksın: onların önünde eğilmeyecek, onlara kulluk etmeyeceksin.'

İkinci emir, gerçek Tanrı'ya suretler ya da benzerlikler aracılığıyla tapınmayı yasaklar. Birçok putperest ulus, putlarının Tanrı'ya tapınmak için kullanılan sırf figürler ya da semboller olduğunu iddia ederdi; ancak Tanrı, böyle bir ibadetin günah olduğunu ilan etmiştir. Ebedi Olan'ı maddi nesnelere temsil etme girişimi, insanın Tanrı tasavvurunu alçaltır. Zihin, Yehova'nın sonsuz kemalinden yüz çevirdiğinde, Yaratıcı yerine yaratılana yönelir. Ve Tanrı tasavvuru alçaldıkça, insan da yozlaşır.

'Ben, Rab Tanrın, kıskanç bir Tanrıyım.' Tanrı'nın halkıyla olan yakın ve kutsal ilişkisi, evlilik mecazıyla anlatılır. Putperestlik ruhsal zina olduğundan, Tanrı'nın buna karşı duyduğu hoşnutsuzluk yerinde olarak kıskançlık diye adlandırılır. Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Tanrı'nın kıskançlığı özellikle putperestliğe karşı kendini gösterir ve Hezekiel kitabının sekizinci bölümündeki ilk iğrençliğin "kıskançlık imgesi" olması tesadüf değildir.

Altıncı yılda, altıncı ayda, ayın beşinci gününde, ben evimde otururken ve Yahuda'nın ileri gelenleri karşımda otururlarken, orada Rab Tanrı'nın eli üzerime indi. Sonra baktım; işte, görünüşü ateşe benzer bir suret: belinden aşağıya kadar görünüşü ateşti; belinden yukarıya doğruysa parlaklık görünüşü, kehribar rengi gibiydi. Bir el biçimini uzattı ve beni saçlarımdan bir tutamdan yakaladı; ruh beni yerle gök arasına kaldırdı ve Tanrı'nın görülerinde beni Yeruşalim'e, kuzeye bakan iç kapının girişine götürdü; orada kıskançlığa kışkırtan kıskançlık putunun yeri vardı. Ve işte, İsrail'in Tanrısı'nın görkemi, düzlükte gördüğüm görünüm uyarınca oradaydı. Sonra bana dedi ki: "İnsanoğlu, şimdi gözlerini kuzeye doğru kaldırdı." Ben de gözlerimi kuzeye doğru kaldırdım; ve işte, kuzey yönünde, sunağın kapısında, girişte, bu kıskançlık putu vardı. Hezekiel 8:1-5.

Hezekiel'e gösterilen giderek artan dört iğrençlikten ilki kıskançlık putudur. Kıskançlık putu, Adventizmde giderek artan isyanın dört kuşağından ilkinin başlangıcını temsil eder. İlk kuşak 1863'te başladı.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

"Kadim peygamberlerin her biri kendi zamanları için olduğundan daha çok bizim zamanımız için konuşmuştur; öyle ki, onların peygamberlikleri bizim için yürürlüktedir. 'Şimdi bütün bu şeyler onlara örnekler olmak üzere vuku buldu; ve çağların sonlarının üzerine geldiği bizlere öğüt olsun diye yazıldı.' 1. Korintliler 10:11. 'Bunların kendilerine değil, bize hizmet ettikleri kendilerine açıklanmıştı; bunlar şimdi gökten gönderilen Kutsal Ruh ile size müjdeyi vaaz edenler aracılığıyla size bildirilen şeylerdir; melekler de bu şeylere bakmaya özlem duyarlar.'

1. Petrus 1:12....”

“Kutsal Kitap, hazinelerini bu son kuşak için biriktirmiş ve bir araya bağlamıştır. Eski Antlaşma tarihinin bütün büyük olayları ve ciddi cereyanları, bu son günlerde kilisede tekrarlanmış ve tekrarlanmaktadır.” Selected Messages, book 3, 338, 339.